

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 5 rals Cuba y
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

ENFORQUILLADA

Fins que vingui aquí un partit
que fassi això... ¡moralment!
ja 'n poden estar segurs,
sempre anirém malament.

L' ÚLTIM NÚMERO.

Éu plassa! Féu rotllo! ¡Aquí venen!
Son los clowns de la política espanyola, son los payassos de las ideas. S' han cregut que 'l país estava prou degenerat per riure y trobar gracia en las sèvas contorsions. S' han imaginat que aixis arribarian á guanyarse la vida.

¡Féu plassa! Féu rotllo als titiriteros!.. Y si teniu un xavet que us fassi nosa, tiréulo al plat, qu' ells ho arplegan tot.

Bè se 'n han vistos d' escándols; pero com aquest cap més.

Cert es que casi no hi ha un home en las filas monárquicas que dugui la camisa neta; pero ells ni camisa duhen: se l' han tret a mitj de la plassa.

Cánovas del Castillo, no podrá esborrar may lo manifest del Manzanares, ni la jornada de Vicálvaro. Podrá tronar contra la revolució; pero ell ha sigut revolucionari. Podrá predicar indignat contra las sedicions militars; pero ell ha fomentat aquestas sedicions y s' ho ha fet valer. Los sucessos de 1854 van servirli de trampoli per saltar al candeler.

Cánovas del Castillo, tant alfonsi quan D. Alfonso vá ferlo primer ministre, durant lo periodo revolucionari votava en blanch, y vá estar á dos dits de ferse amadeista. En lo moment mateix del pronunciamient de Sagunto, reptava á n' en Martinez Campos creyent que s' havia precipitat.

Donchs bè, aquest home sense fé ni creencias, aquest esperit atrabiliari y neguitós, qu' en lloch de sanch t'è fel y fil-ferros en lloch de nervis, en una paraula 'l Mónstruo es una blanca coloma, al costat de 'n Romero Robledo y de 'n Lopez Dominguez, fundadors del partit liberal-reformista.

Sagasta, l' antich redactor de l' *Iberia*, lo revolucionari del any 1866, lo ministre de 1868 que feya anar á puntades de péu los restos del trono de D.ª Isabel II, Sagasta, l' ex-ministre de D. Amadeo y l' ex-ministre de la pseudo-república en 1874; Sagasta que saludava 'l pronunciamient de Sagunto declarant desde la *Gaceta oficial* que la restauració borbónica seria la vergonya d' Espanya y l' escarni d' Europa, y poch mesos després se declarava alfonsista ab tota la sèva patuleya, atret pèls perfums de la cunya del presupuesto; lo revolucionari Sagasta, alternant avuy ab en Cánovas en la corrida política en que s' está lidiand al poble espanyol, Sagasta, l' home del tupé, es un ignocent, un manso anyell al costat d' en Romero Robledo y de 'n Lopez Dominguez, fundadors del partit liberal-reformista.

Martinez Campos, que després de rebre 'ls entorxats de la República, vá girar l' espasa contra d' ella;

Martos, Montero Rios, Moret y tota la colla de *camaleons* democrátichs que han anat y vingut de la República á la monarquia deu mil vegadas, com si aquest viatges eterns, aquest transitar continuo fos l' únich medi de obrirlos la gana;

Pidal, que desde las filas de las honradas massas, vá anarse á seure al costat de la marmita del presupuesto;

En una paraula, tots los que han mudat de plomas, acceptant bonament la gavia per tenir l' escayola assegurada, son pobres moixonets dignes de llástima, al costat dels *pájaros* Romero Robledo y Lopez Dominguez, fundadors del partit liberal-reformista.

Cánovas, Pidal, Martinez Campos, Sagasta Moret, Montero Rios y Martos han cambiat d' ideas per arribar al poder; pero han obrat per si sols. Son miserias que han evolucionat aisladament.

Romero Robledo y Lopez Dominguez, representan l' enllás, lo casament de dos miserias qu' estavan tant lluny l' una del altra, com los dos polos de un globo.

De manera que per arribarse á trobar, ha sigut precis que deixessin un llarch rastre de inmundicia, y aixó sempre incomoda.

Romero Robledo, dintre de la restauració representava la reacció, la restricció, l' arbitrariedad, lo caciquisme, la lley del embut. Vá separarse de 'n Cánovas á la mort del rey, á causa de haver entregat lo poder als liberals. Es á dir, vá separarse'n porque en Cánovas no era prou conservador.

Lopez Dominguez se mantenía al mateix temps allunyat de 'n Sagasta per sas eternas demoras en emprendre las reformas. Es á dir, estava separat d' ell porque en Sagasta no era prou liberal.

De manera que apesar de que entre l' un y l' altre hi havia tota la política restauradora representada per en Cánovas y en Sagasta, tot d' un plegat s' han trobat, s' han posat d' acort y han alsat la bandera liberal-reformista.

¡Y tant liberal! ¡Y tant reformista!

Qualsevol diria que s' han fet la següent reflexió:

«No hi ha en lo camp polítich de la monarquia, qui puga dir:—Jo estich net. Sembla talment que las tacas, las apostasias, la renegació de las ideas, la despreocupació de la conducta, lluny de ser impediments son mèrits per alcansar lo poder. Donchs fém una cosa, llansém la vergonya per la finestra, superém en indignitat á tot lo que s' ha fet fins are, y tenint més mèrits de aquest género, tindré més dret qu' ells á governar.»

La reflexió quant menos es lógica.

Totas las situaciones que hi ha hagut desde la restauració ensá 'ls obran y facilitan lo camí.

S' están agotant los números dels funàmbuls que fan salts mortals y planxas y ballan á la corda fluixa. Que vingal' últim número.

¡Plassa als clowns!

Lo país está tant estragat que ja no t'è remey.

¡Féu rotllo als payassos y que 's mori de vergonya

P. K.

MURMURACIONS.

OSSANNA! ¡Aleluya! ¡Eureka!
—Y això, ¿qué passa qu' está tan content?

—Ja está decidit: tindré plassa... tindré plassa.

—¿De toros?

—De Catalunya. L' Ajuntament ha aprovat ja 'l projecte, y per lo tan...

—Per lo tan, seguint lo vici que aquí 'ns sol acompanya, la plassa 's comensará un dia avants del Judici.

—¿Diu que han anat a Madrid?

—¿Qui?

—Lo nostre venerable bisbe y l' arxi-venerable senyor Girona.

—¿Ab lo violi y tot?'

—Ab lo projecte de fatxada de la Catedral. Sembla que s' han pres l' assumpto ab enpenyo y volen enllistirho depressa...

—Ja la comprench la intenció de don Manel

Ha tingut aquesta ratxa, suposant ¡quina humorada! que arreglant ell la fatxada Déu li farà bona fatxa.

—¿Hi ha permis?

—Endavant.

—¿Vosté no 'm coneix! ¿oy?

—En efecte... no recordo...

—Ja veurá: un servidor vaig casarme farà cosa d' uns dos anys... y vel'hi aquí.

—Bè, ¿y qué vol ara?

—¿Ay, ay! Que 'm tornin aquella pesseta que 'm van fer pagar per l' obra de la fatxada del frontis de davant de la Seu.

—¿Fugi, home, fugi!

—¿Cóm s' entén! Jo vareig donarla de bona gana porque sabia pèl qu' era; pero com ara hi sapigut que en Girona ho paga tot, crech que la pesseta es ben mèva.

—Fassis lo càrrech de que no la va donar, y en paus.

—¿Curriental! Y de passada també 'm faré 'l càrrech de que 'l mèu casament no val.

—¿Y ara!

—Vaya: si ha de valguer la trampa per vostés, també ha de valguer per mi.

Me 'n vaig a di a la Miquela que ja torno a ser soltè, ¿sab? y li demostraré cantantli això de la pela.

—¿Pobres estanquers!

—Sí, ja passen una vida ben trista: tot lo dia darrera 'l taulell, sense poguer...

—Sense poguer sortir de la presó...

—¿De la presó? ¿qué vol dir?

—¿Ah! ¿no ho sab? Pues es tal com sona: n' han arxivat uns quants per no sè que s' ha descubert, sobre trias de tabacos y augment arbitrari de preus...

—¿Y qué! ¿Qué no sab que a n' ells també 'ls carregan un tant quan fan *saca*...? Y ademès, ¿no sab que...?

—¿Qué vol ferhi!

Ni que ells paguin quan fan *saca*, la pena ningú 'ls arrenca... ¿No véu que la corda 's trenca sempre per la part més flaca?

—Aviat quedarà desconeguda Barcelona.

—¿Ah! ¿si? ¿Qué 's mudará la cara?

—¿Home! ¿Deixis de tants grans projectes, de tantas obras monumentals...! La Plassa de Catalunya, la Catedral, lo Palacio de Justicia, la Presó-modelo, lo nou Matadero, la nova iglesia de Santa Ana... Aixó sembrará París, si segueix d' aquesta manera.

—Ho semblaria, digui.

—¿Y per qué no hem de dir *ho semblará*?

—Per variars rahons:

La Plassa de Catalunya cada dia se 'ns allunya.

—Endavant: vaja seguint.

—Aixó de la Catedral no 'ns farà ni bè ni mal.

—¿Qué més?

—Lo Palacio de Justicia per ara no dú malicia: y á més, cosas de Palacio ja se sab que van *despacio*.

—Contipúhi.

—Respecte al nou Matadero, m' assento mentres l' espero

y 'l que toca a la Presó... me sembla que hi ha tela per una generació.
—¿Es a dir que vosté creu que l' acabament de totes aquestas obras projectadas va llarch?
—¿Y tal! Ab una sola excepció.

De tota aquesta sardana de plans que veyém ballá, lo que no 's retardará es l' iglesia de Santa Ana.

FANTÁSTICH.

N telégrama del *Brusi*, referent al conflicte europeu.

«Se sab que dos dels representants de las sis grans potencias acreditats en la Còrt, creuen que hi haurá guerra; un confia que 's conservarà la pau, un altre diu que la situació es insostenible; y 'ls dos restants se reservan la opinió sobre 'l particular.»

Estém enterats. Tants caps tants barrets.

A Madrid s' ha creat, ab fondos de la nació, un Asilo de inválits del treball.

¿Del treball ó de la política?

En justa compensació haurian de crearse a provincias altres Assilos pèl mateix estil.

Assilos de inválits dels Tractats de comers.

En Sagasta al predicar a las majorias pot dirse que s' ha divertit tirantlos grans galledas d' aygua freda.

«Poca política y molta administració.»

Recurs dels homes que 's veuen marejats.

«Pochs discursos y curtets.»

El fentlos llarchs y fentne molts, ha lograt alcanzar lo siti que avuy ocupa.

«Es necessari que a las oficinas se treballi, y que no continuhin sent com fins ara, assilos de vagamundos y ganduls.»

—Gracias per l' obsequi, dirán los empleats. ¿Qué per ventura si tinguésem ganas de treballar demanariam cap empleo?

Perque vejín si un gobernador civil poch escrupulos pot tenir gangas, aquí va la següent noticia:

«Un subjecte va presentarse al de Madrid, oferintli cinch mil rals diaris, si li permetia obrir tres casas de joch.»

Calculin: 7,500 duros cada mes ó sigan 90,000 duros l' any.

En honor del gobernador de Madrid ha de dirse que no sols va retxassar semblants proposicions, sinó que va fer agafar al tuno que las hi feya.

Per desembrassat, ningú com en Bismarck.

Reuneix lo Reichstag, qu' es com si diguessem las Còrts de Alemania, y comensa a demanar gent y diners, perque té ganas de moure carronya y necessita sanch y or per llansarho.

Los diputats s' esborronan y 's negan resoltament a imposar al país lo sacrifici que se li demana.

En Bismarck los insulta, 'ls amenassa... Tot inútil: los diputats no cedeixen. (Allá no son com aquí.)

Per últim en Bismarck disolt l' Assamblea y 'ls envia a passeig.

A Berlin hi ha molta agitació.

Se forman grupos: alguns patrioters assalariats acuden a saludar al Emperador y al primer ministre.

Molts mansos se deixan arrastrar per las corrents del entusiasme y renegan dels diputats qu' han estat mirant per la seva sanch y pèls seus interessos.

¡Sempre lo mateix! Las victimas llepant las mans dels butxins. Los moltóns deixantse conduhir al escorxador, creyentse que fan una gran cosa.

¡Pobre poble! ¿quán perderás la llana?

Ha mort, segons diuen, en Melgares, lo famós bandler que durant alguns anys ha sigut l' assot de la provincia de Málaga.

Y dich que ha mort segons diuen, porque s' ha trobat un cadáver ja mitj corromput, y han comensat a corre qu' es ell.

Ara no falta sinó que un altre dia ressuciti y 's presenti novament en escena, recitant aquells versos de Alarcón:

«Gozan de buena salud los muertos que vos matais.»

¿Veritat que seria 'l colmo de la sorpresa?

Donchs, creguin que tot es cosa que podria ser.

Melgares es un mano que la sab molt llarga. Es un subjecte molt práctic en materias electorals, en las quals hi ha pres sempre una part activa en favor dels seus protectors, y no seria gens difícil que hagués fet un timo, valentse de un difunt, sense altre objecte qu' enganyar a la justicia.

Tant més quan la seva deria consistia en gosar tranquilament los fruyts de sas rapinyas, que puján, segons diuen, a uns 40,000 duros colocats en fincas.

¡Colocats en fincas! tal com sona.

Los hi previnch porque si 'l troban pèl carrer se li treguin lo sombrero.

Alló de las bodas d' or del Papa, veig que tira endavant.

D. Jaume s' ho ha pres ab enpenyo, s' han celebrat distintas reunions, s' han nombrat comissions en gran número y s' ha posat fil a l' agulla.

Se constituhirá una lliga d' oracions, se contribuirá ab lo que 's pugui a l' exposició universal de objectes destinats al culto, que ha de celebrarse a Roma; se buscarán quartets pèl papa, se efectuará una pelegrinació diocessana a Roma, se celebrarà un certámen literari y hasta s' ha parlat de costejar un trono y regalalo al Papa.

Al arribar aquí, pendré alé, y dirém ab D. Jaume.

—¿Fumém!... ¡Fumém!...

Un parell de pipadas y continuo.

Srs. diocessans: aixó de bodas d' or es una solemne mistificació. Celebra las tals bodas la persona que porta cinquanta anys de matrimoni, y Lleó XIII, que jo sápigá, no s' ha casat ab ningú.

En quan a lo dels regalos, vostés farán lo que millor los sembli; pero aixó de regalari un trono, se 'm figura qu' está un xich fora de lloch.

¿No diuen que Lleó XIII dorm a la palla?

Donchs li envian un catre y un matalás y que des-cansi ¡pobre home!

L' aplaudida obreta del nostre company C. Gumá titulada *Un cap-más* está ja impresa y acaba de posarse en venta. Préu, una pesseta.

CARTAS DE FORA.—¿Qué diuen los neos? ¿Qué 'l Teatro es inmoral? Donchs sápigán que al colegi d' Hermanas Terciarias Dominicás de Arenys de munt, durant las últimas festas van ferse varias funciones a càrrech de algunas beatas y distintas educandas; l' entrada costava deu quartos y alguns sotanas van deixars'hi caure, anhelosos de veure a aquells pomets de flors convertits en comediantas. Confessem que més val que vajan a veure funciones teatrals que no que s' escapin a la montanya ab lo trabuch a la mà, aixó queda a la banda.

PREGARIA

A... QWALSEVOL SANT.

A vos, clement varò anónim, a vos, que foreu tant gran que pèls vostres propis mèrits vareu arribá a ser sant;

a vos aixequém la vista morts de pena y de dolor, per veure si acós podriau concedirnos un favor.

No 'us demanarém riquesas, ni llibertat, ni ordre etern, ni administració decenta, ni tant sols un bon govern.

Tot aixó son impossibles tan impossibles, tan grans, que 'ls nobles fills de la Espanya ja no ho demanan... ni als sants.

L' únich qu' hem de demanarvos, l' únich que avuy nos convé es trinxá un partit de pega que ara s' acaba de fè.

Entre en Romero Robledo y 'l *grrrran nebot* l' han surgit: aixó sols deixa comprendre qué tal será 'l nou partit.

Concedifunos, Sant... anónim aquest favor; dirigiú sobre aquest tipos vostre furor.

No 'us penséu que aquí 'ns espanti véurens de cop entre mans un partit novet de trinca, porque ¡qué diable...! m' hi ha tants!

Lo que 'ns fa perdre la calma, lo que aquí no suportém, es que 'l tal nou partit sigui pèl estil del que 'us dihem.

¡Quina mescla! Sal y sucre, aygua y oli, negre y groch, nit y dia, sol y lluna, llops y ovelles, neu y foch.

Sembla com una paraJa d' aquelles que hi ha als Encants; una barreja de ninas, ollas, draps, baguls y guants.

Uns no saben lo que 's pescan, altres se mamen lo dit, altres... pero ja qué cansarme? No héu vist partit més partit. Son, en resúm, una colla de cipayos ab jaqué, que aspiran á governarnos per fé 'l mandra y viure bè. Ja veyeu per 'questas senyas si es divertit lo programa que vé á durnos lo nou partit.

— Ferse aquest galimatias, semi-vert, semi-madú, y capgirarse la Espanya, se pot dir que ha estat tot hú. Hi ha hagut la mar de catarros, ha nevat per tot arreu, s' han perdut barcos... y cartas, y hasta 'l pa ha pujat de preu. Si 'l génessis de la cosa tals efectes ha causat, ¿qué seria si durava? ¡Pensarho sols fa fredat! ¡No, no pot ser, Sant... dallonsas! la Espanya, per mil rahons, no está disposada á rebre tal cúmulo de sensacions. Féu de modo y de manera que aixó no puga marxá, triturant aquesta colla de politichs caps-de-pá. Lo conflicte entre ells y Espanya no té cap més solució: ó 'ls suprimiu desseguida ó suprimiu la nació. Lo país sab ja de sobra lo que sofreix, porque ¡tant riure, tant riure...! ¿qui ho resisteix?

C. GUMÁ.

Las próximas elecciones de Ajuntaments s' efectuarán d' acort ab la lley antigua, es á dir, segons mana y disposa la lley elaborada pels conservadors. Mil anys que governi en Sagasta, y no 'ns mourém de la pista conservadora.

Jo ja ho veig, lo pobre D. Práxedes no té temps per res. Entre menjar, dormir y pentinar-se 'l tupé, se n' hi vá 'l dia que no se 'n adona.

Al deixar de formar part de la redacció de la *Democracia*, 'l Sr. Aguayo, aquest periódich se publica tot interliniat.

Entre ratlla y ratlla hi pot passar lo partit Zorri-llista de Barcelona, sense trossar ab cap lletra. Rectificació de un refrán: —Com *menos* amichs, més *clars*.

En un teatro, un espectador fuma. Se li acosta un acomodador y li fá present que haurá de apagar lo cigarro. —¿Y qui es vosté, per exigirme una cosa semblat? —Soch 'l acomodador. —¿L' acomodador ó 'l *incomodador*?

Ha sigut robada 'l ermita de la Santissima Trinitat de Sitjes. Los lladres van endurse'n los diners de las caixas y algunas robas. En cambi van deixar dos ciris encesos davant del altar. Devían fer una prometensa. «Santissima Trinitat, devían dir: si 'l robo 'ns surt bè, vos portarém dos ciris.» Y á sants y á minyons...

En Martinez Campos no sossega. De quartel en quartel, tot lo dia está revistant caloyos. Es lo que fa 'l mèu nen. Los reys van durli una capsa de soldats y no 'ls deixa may, de nit ni de dia. Fins se 'ls emporta al llit. —Pero Pepet, li dich jo: deixa 'ls soldats y agafa 'ls llibres. —No, no: 'm respon: si 'ls deixava 'm fugirian de la capsa.

L' altre dia va anar á Aranjuez. Y al tornar, encare va quedarli dalit per visitar á las tropas allotjadas en lo quartel dels Docks «ahont, segons diu lo *Brusi*, va presentarse tal com venia de viatge; en traje militar; pero ab sombrero de paisá y capa.» Aixó de la capa es lo que 'm fa més gracia, porque es senyal evident de que 'l aguanta per compte de 'n Sagasta.

Ha mort lo fondista Lhardy. Qu' es com si diguessem: ha mort una institució. Perque Lhardy era 'l centro de las aspiracions politicas madrilenyas. Del seu alrededor pot dirse que no se 'n movian may los homes politichs. Quan governavan, seguts á la taula del menjador. Quan estavan cessants, davant dels aparadors ensuant.

Després de haver arruinat á mitja Espanya ab los ditxosos tractats de comers, en Sagasta ha dit molt formal, ó al menos ho semblava: «Tenim 'l intenció de afavorir 'l agricultura, creant nous mercats.» Per mi 'ls únichs que pot crear aquest home son los mercats de Calaf.

Lopez Dominguez á Romero Robledo:—¿Qué tens? Romero Robledo á Lopez Dominguez:—Gana.—¿Y tú? Lopez Dominguez:—Fam. Romero Robledo:—¡Ves qui ho havia de dir! Estém de perfecte acort. Fundém un partit. Lopez Dominguez:—Fundat. Ja tenim lo essencial. Are no falta més que lo *sustancial*.

S' ha efectuat lo casament de 'n Romero Robledo ab en Lopez Dominguez y tothom se pregunta: —¿Qui es lo nuvi? ¿Qui es la núvia? La resposta es un tant difícil.

Perque veyám. Lo nuvi hauria de ser lo més varonil, y ni 'l un ni 'l altre s' han distingit may en aquest concepte; hauria de saber guanyar quan menos lo pá del matrimoni, y lo qu' es fins ara, tant 'l un com 'l altre han fet sempre un pá com unas hostias.

¿Y qui farà de núvia? ¿Lo més guapo? ¡Vaya una guapesa tant la del un com la del altre contrayent! Si per alguna cosa poden disputarse 'l paper de núvia es porque tots dos son versatils, xafarders y capritxosos com verdaderas famellas.

De tots modos resulta que aquest enllás es un verda-der pecat politich.

En Becerra s' ha quedat tot sol. Y ara 's passeja cridant: —L' esquerra soch jó... Y 'l eco respón: ¡Ooooh!...

Ha sigut nombrat governador de la provincia de Tarragona 'l Sr. Sarthou, oficial de caballeria. Sra. provincia de Tarragona, que siga 'l enhorabona. En Sagasta 'l ha presa per un caball y li envia un oficial de caballeria porque la muntí.

Molts son los canovistas qu' están cansats de 'n Cánovas. La palxorra del mónstruo 'ls tréu de tino. Ja fa catorze mesos qu' en Sagasta governa, catorze mesos qu' ells no cobran, catorze mesos que no men- jan, catorze mesos que badallan. ¡Oh y fan uns badalls capassos de devorar á n' en Sagasta, *tupé inclusive!*

Entre ells no se senten més que expressions per aquest estil: «D. Anton, aixó no pot continuar.» «D. Anton, estém perduts.» «D. Anton, no sabem ja per quin cantó girarnos.» «D. Anton, qui s' espera 's desespera.» «D. Anton, búsqis Merlati.»

La nora de un empleat de palacio ha parit á dos criaturas perfectament desarrolladas y unidas pèl pit y pèl ventre. Horrorisa pensar lo que succehiria si en Becerra y en Lopez Dominguez arriban á neixe units d' aquesta conformitat. ¡Vaya unas estiragassadas no s' haurian donat los infelissos! Bah, bah... ¡Jo crech que 's desenganxan!

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ma-n-so.*
2. ENDAVINALLA.—*Pilota.*
3. CONVERSA.—*Rafel.*
4. GEROGLÍFICH.—*Per grans á cal graner.*

Han endevinat totes las soluciones los ciudatans Sal-doni de Valcarca, Un Sarralench, P. Extraordinari,

J. M. Bernis, R. T. Diplomátich, y Un recluta indis-ponible; 3 J. Mazzantini y N. A.; 2 Pau dels timbals y 1 no més Pep Rellotjer y Totaina.

XARADA.

—Segona-quatre ¿cóm es la dos-tres-quart de ser rich? Diuhen que 'l or es bonich, que quart-prima y ademès que corra molt. Pro no pot dirme com se té de fé per veure un medi, 'l primé. —¿No 'l véus? Ja 't duré la tot. —Aixís vingués desseguida un que 'm tragués dels apuros donantme trenta mil duros. —*Dos-girat-tres-invertida.*

RALIP.

MUDANSA.

—Total ¿qué fas aquí? —Ré; busco un xiquet de papé per fer una tot. —¿Ah, sí? ¿qué potsè es pèl tèu promés? —No senyora, per 'l oncle es. —Donchs á la tot n' hi ha un bossí.

SOCI DEL VALLESÁ.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.—Segona: en 'l artilleria.—Tercera: en las cuynas.

TRENCA-CLOSCAS.

LO PINSÁ VA 'L CAU.

Formar ab aquestas lletas lo titol de una sarsuela castellana.

ANTON Y J. T. A.

GEROGLÍFICH.

EEE
TM
0
16°

X. DE LA GUARDIOLA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Romá Espinat, B. Durán, N. A. J. M. Bernis, Un aficionat, B. de Cardedeu, Un Tronera, Ximplíc B., Manel Tronat, Joanet de Berga, E. C., Bartoméu C., Barceloni, Bigoti y Perilla, Un Vilafranqui, J. Staramsa y A. R. Bratau: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.*

Ciudadans S. Cadaqués, N. Gran de Reus, J. Mazzantini, Un Recluta indisponible, R. T. Diplomátich, P. Extraordinari, Un Serralench, Saldoni de Valcarca, Leugim Anidem, L. A. Mata Karkas, N. Castelló y M., Romá Espinat, Miquelet Bernat Xinxola, J. Moref, Japet de 'l Órga, A. Rubert, Un Tronera, J. Santamaria, J. Baletanas, Frascuehillo, A. Palleja, A. R. Brutan, A. Mariné, Joanet de Berga, R. Roura, Allediv Ocsienari, y Anton Torres A.: *Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá R. y G.: Vosté 'ns dona compte de las persecucions que sofreixen las escuelas laicas; pero com no firma la carta ignorém a quin poble 's refereix.—J. M. M.: L' article 'l publicarém; pero lo que 'ns envia aquesta senmana no fila.—J. Lambert.—Insertarém los versos.—M. Petit y A.: Celebro que siguém parents.—Dos Sobri- nos: Son tantas las cartas que rebém que 'ns es imposible procedir ab 'l ordre que desitjariam.—R. R. R.: Tampoch lo que 'ns envia avuy serveix: per lo demés constill que medim á tothom ab la ma- teixa mesura.—B. Casas y U.: Los versos no fan per nosaltres.—C. Ferrer: L' articlet va bastant bé; envihi lo que tinga per conven- ient.—J. C. (Torrelló): Haura de dirnos quin era 'l drama á que 's refereix la séva carta.—J. Conte Lacoste: L' epigrama anira; 'l in- tima no.—B. Bufi: Hem passat la caricatura al dibuixant; pero no li assegurém la séva publicació.—L. Vert: Com compendra, per ser un assumpto particular que no val la pena, preferim no parlarne.—M. Laperla: Esta hén versificada; pero no hi trobém fondo.—J. Ber- rof: Preneu nota del copista y cregui que 'l tindrém present.—Sir Byron: Lo mateix li dihem a vosté: lo tal F. C. Gonzalez que s' ha apropiat 'l article de vosté no tornarà á trobar acullida en 'l «Es- quella» Es 'l únich que podém fer en aquest cas.—La poesia que 'ns envia no fila prou bé.

!!!OBRA NOVA!!!

NITS DE LLUNA

PER FREDERICH SOLER (PITARRA)

ab un prólech de V. Almirall y dibuixos d' en Pellicer. Forma un tomo en octau de 200 páginas, imprés ab luxo, bon paper y val sols 2 pessetas.—Se ven en totes las librerías de Barcelona, en la d' en Lopez, Rambla del Mitj, 20, y en casa de tots los corresponsals d' aquest periódich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

—¿Quán val lo pis que hi há per llogar?

—Lo pis no es per vostés. La mestressa de la casa no vol escándols á la escaleta.